Een fijn stukje lopen - Indian Summer Ultra

Oskar Diergaarde

Zoals Marco Steijnman zegt; *"als je 1 km kan lopen kan je er ook 10 of 100"*

Ik kan 1 km lopen..

Op zaterdag 19 oktober was dan mijn proeve van bekwaamheid. In de meer dan 2600 km die ik afgelopen jaar had afgelegd had ik inmiddels een voorliefde gekregen voor de trail boven het asfalt dus het werd de Indian Summer Ultra Trail.

Om 06:00 uur s 'ochtends duiken 120 mannen en vrouwen als mijnwerkers de nacht in. In een optocht van lampjes gaan we al vrij snel links af het pad af, langs slootjes en bomen door de modder. Als na 15 km het veld redelijk uit elkaar is gevallen zie ik langzaam de zon op komen. Door het lastige parcours ligt het tempo veel lager dan ik had verwacht, maar het landschap is prachtig en de stemming en benen zijn goed. Als ik bij de eerste drinkpost snel een koffie naar binnen gieten melden zich ook de eerste afvallers.

Etappe 2 heeft meer weg van een verlate MTB parcours, een modderig pad dat zigzagt door een dichte begroeiing waardoor je vaak onder- of door takken heen moet om verder te komen. De afwisseling van zo nu en dan een akker of oversteek is dan ook welkom.

Gegeten en gedronken en met volle bidons begin ik aan etappe 3. Hierin is zelfs geen sprake meer van een pad. Geholpen door rode linten en mijn Garmin navigeer ik door bossen, moerassen en heidelandschap. Net als hier in de duinen wordt het gras tussen de lage begroeiing kort gehouden door langharige viervoeters, die na het grazen de hei ook goed bemesten. Hierdoor wordt dit deel van het traject iets dat lijkt op schaatsen en schotsspringen. In dit stuk maak je ook de mooie oversteek zoals die in het promofilmpje en de site prominent is te zien. Het landschap is echt heel mooi en het weer eigenlijk beter dan verwacht. Inmiddels heb ik er 60 km op zitten en de vermoeidheid word nu wel voelbaar. Gelukkig is daar drinkpost 3.

Grote fout! Ik ben gaan zitten om te eten en drinken, m'n benen zijn nu helemaal stijf. Moeizaam begin ik aan mijn volgende etappe. Na een paar kilometer ben ik weer wat opgewarmd en gaat het lopen soepeler. De pijn in mijn benen zal alleen niet meer weggaan. Na een korte hindernisbaan van omgevallen bomen begint een toertocht door de graslanden langs de Amer. Door de vele regen en de ongelijke bodem is dit een zwaar en sompig stuk waar je vaak tot je enkels wegzakt. Van mijn mooie vel gele schoenen is niet veel meer zichtbaar. Door de slijtage van vermoeidheid en pijn moet ik mezelf nu wel blijven pushen om niet te wandelen. Dit gun ik mezelf alleen als ik wat moet eten of drinken en voor een selfie bij de hunebedden!

Bij drinkpost 4 zie ik dat andere lopers er niet beter aan toe zijn dan ik. Op de been gehouden door galgenhumor en wetende dat ik bijna bij de finish ben begin ik met goede moed aan de laatste etappe. Dit begint met een breed zandpad, gelukkig is het door de vele regen niet heel zacht maar na 80 km is dit niet wat ik wil. Ik ben dan ook blij als na een paar km het parcours linksaf gaat, een geiten pad op door de heide. Dit blijkt echter nog erger te zijn, het diep uitgesleten, smalle pad maakt lopen praktisch onmogelijk. De kerktoren van Rolde is nu gelukkig inzicht en via het zelfde pad waarlangs we gestart zijn die ochtend loop ik nu naar de finish. Langs het pad blijken nog meer hunebedden te liggen, in het donker heb ik die vanochtend niet gezien. Ik maak nog wat foto's met m'n kinderen die me te gemoed zijn gelopen en samen lopen we naar de finish. Om 17:34 zak ik na 89 km in een stoel en geniet van oma's groentesoep. Als je het eenmaal hebt gedaan is 89km eigenlijk niet zo ver.